

NEJLEPŠÍ SÉGRY

Velké stěhování
do malého domu

JENNIFER RICHARD JACOBSONOVÁ

Ilustrace Paula Francová

bambóok

bamb**oo**k

NEJLEPŠÍ SÉGRY
Velké stěhování
do malého domu

Jennifer Richard Jacobsonová

Ilustrace Paula Francová

KAPITOLA 1

Probudí mě zapištění.

Vykouknu ze svého spacího pytle.

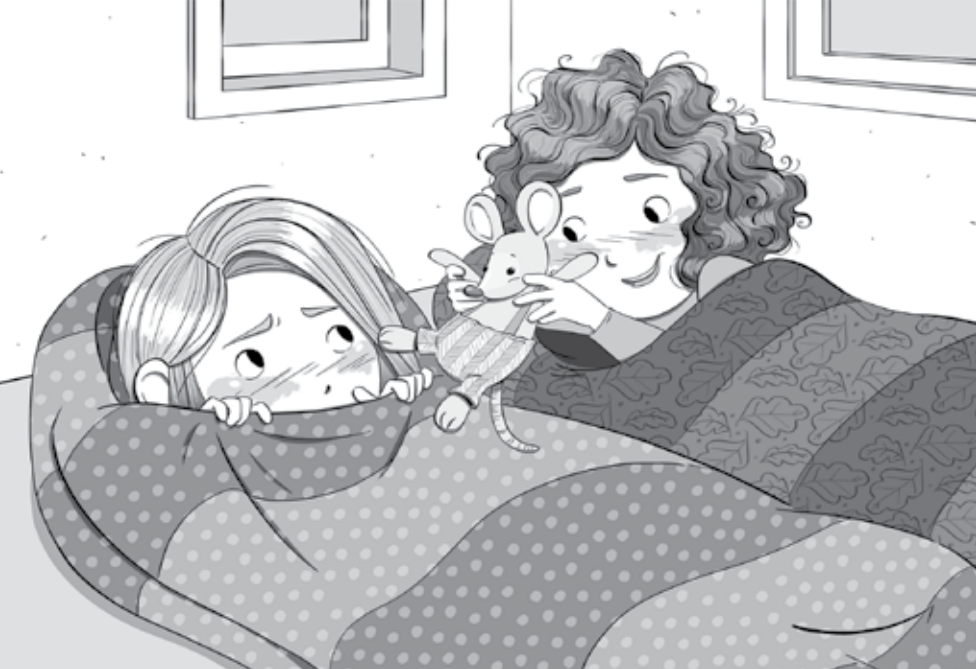
Plyšová myš přihopká blíž.

Její velké oči zírají přímo do těch mých.

„Vzbud se, Týno!“ zapiští Terezka, ačkoli už se tak zjevně právě stalo.

Terezka je moje malá sestřička, ne ta myš. Plyšák v její ruce se jmenuje pan Plandák.

Zašeptám: „Měla bys být potichu, dokud se všichni ostatní nevzbudí.“ (Pravidlo našeho malého

domku číslo jedna.) Pokývnu významně hlavou k vyvýšenému místu, kde spí táta s mámou. Je to přímo na protější straně stejné místnosti.

„První. Den. Školy,“ vysloví nehlasně, pouze pohybuje rty. Jako bych na to snad mohla zapomenout.

Schovám hlavu zpátky do spacáku jako želva do krunýře.

Terezka můj spacák doširoka rozevře. „Víš, na co myslím?“

„Na co?“

„Na -TÍ.“

„Cože?“

„TÍ.“

Vystrčím hlavu zase ven, abych ji lépe slyšela.

„Až se mě moje nová učitelka v první třídě zeptá, jestli umím číst, řeknu jí, že umím přečíst ty nejhustější písmenka ze všech.“

„TÍ?“

„Jo. Protože když umíš přečíst -TÍ, tak umíš přečíst i *leknutí*, *plivnutí* a *srknutí*.“

„Srknutí?“ otážu se.

„Srknutí!“ zopakuje Tereзка.

Potom obě ve stejnou chvíli uděláme mocné SRRRRK! Načež vybuchneme smíchy. (Tolik k pravidlu číslo jedna.) Dokonce i já, z nás dvou ta tišší, si ráda hezky srknu.

„Taky můžeš přečíst *štíítí*,“ řeknu, i když vím, že Terezka ve skutečnosti žádné z těch slov přečíst neumí.

Tedy zatím.

Kouká na mě, jako bych si to slovo vymyslela.

„No jako třeba... strýc se štítí pavouků. Je tam dvakrát TÍTÍ. ŠTÍTÍ.“

Vykulí oči. „Ty jo, to až řeknu paní učitelce!“

„Mohly bychom si čtení procvičovat, kdybys chtěla.“

Terezka vystřelí ze spacáku, jako by byl plný mravenců. „Né. Víš, že si čtu jen pro sebe.“ Sleze pozadu po úzkém schodišti – je to tak bezpečnější.

Podívám se střešním oknem nahoru na řídké mraky, právě když kolem proletí vlaštovka.

„No ták,“ slyším, jak máma za závěsem nahoře domlouvá tátovi. „Jsou to tradice prvního dne.“

Táta zasténá. Vytváří komiksy a pracuje dlouho do noci, takže si potom ráno rád poleží v posteli déle. Říká tomu dospívání. Mára zas říká, že je to povalování.

Dnes bych nejraději dělala obojí. Chci se dospávat ve svém pyžámku. A chci se povalovat zakuklená ve spacím pytli se svojí oblíbenou knížkou a pytlíkem černých pendreků. Jenže nemůžu.

Tohle je můj třetí první den třetí třídy v tomto roce. A to je teprve říjen.

Do třetí třídy jsem začala chodit v Bostonu, kde jsme žili ve velkém domě, a všechny jsem tam znala. Hlavně svou nejlepší kamarádku už od školky, Aničku.

Pak jsme náš velký dům prodali, ale tenhle malý ještě nebyl postavený, takže jsme se nastěhovali

k babičce do Denveru, což je asi na půli cesty sem. Byla jsem příliš zmatená z toho, jak tam je všechno jiné, takže jsem si tam nejlepší kamarádku nebyla schopná najít.

Teď bydlíme v Happy Trails (to je pořád ještě v Coloradu, ale celý den jízdy autem od babičky) a já budu ve třídě zase nová. Upřímně řečeno mi to neustále *poprvé* začíná lézt krkem.

„Tak pojd', Týno!“ zavolá Terezka.

Převalím se jako obří červ na okraj naší skládací matrace a vykouknu přes zábradlí na místnost pod sebou. Terezka je dole a poskakuje kolem dokola. Už si vyndala oblečení ze zásuvky a navléká si přes hlavu tričko se Slečnou Kometou (to je postava, kterou vymyslel táta).

„Pozor tam dole!“ zavolá táta, než seskočí ze žebříku, jenž vede nahoru, kde spí naši.

Žuch! Celý náš malý domek se maličko otřese.

„Měl bych se začít hýbat,“ zamručí. Tohle říká vždycky.

Tereзка podává tátovi dálkové ovládání od televize. „Najdi *Tancuj jako plameňák*, tati.“

„Ještě před kávou?“ namítne táta, ale stejně program vyhledá. Oba napodobují taneční figury z obrazovky, mávají rukama jako křídly, kroučí se a vrtí zadky. Tereзка se na malém prostoru mezi schody vedoucími nahoru a gaučem naparuje jako plameňák.

Táta dokáže nějakým záhadným způsobem celou dobu tančit, a přitom se skoro nehýbat.

Máma sleze ze žebříku a podívá se nahoru na mě. „Připravená na svůj velký den?“ zeptá se, zatímco se snaží rychle protáhnout kolem zdi do kuchyně tak, aby nedostala ránu od jednoho z plameňáků.

„Jasňačka,“ řeknu a snažím se sama sebe přesvědčit, že je to pravda.

Sešplhám dolů z naší horní části pokoje, zamířím do koupelny a cestou ještě otevřu svůj šuplík.

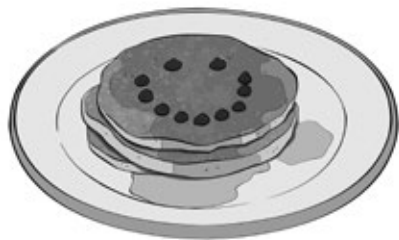
Nevím, co si vzít na sebe. S Terezkou se obvykle na první dny pěkně vyšňoříme, jenže tady

v malém domku máme každá jen jednu zásuvku. Máma nám řekla, že si máme zabalit jen tři trička a troje kalhoty. Snažím si připomínat, že 3 trička + 3 kalhoty = 9 různých outfitů a pak mě to štve o něco míň. Vyberu si šedé džíny a fialové tričko se slonem, protože v těchhle kouscích se cítím nejpohodlněji.

Když tanec plameňáků skončí, táta připraví čokoládové lívance se smajlíky. Tradice prvního dne. Po zbytek roku jíme vajíčka nebo mámino müsli.

Terezka si pospíší, aby to byla ona, kdo zdvihne náš stůl (což jsou jinak dvířka od skříňky se stolními hrami) na místo. Já pomůžu vyndat skládací stoličky, které jsou pod pohovkou.

Ačkoli se na mě moje dobře vypadající snídaně z talíře usmívá, bolí mě u srdce. Jsme

v Happy Trails tři dny a já pokaždé, když zasedneme k jídlu, myslím na svého psa, německou dogu.

No, vlastně to není můj pes, ale babiččin.

Tedy, úplně přesně řečeno, není ani babiččin.

Patří strejdovi Nickymu. Jenže strejda se přestěhoval do nového bytu a nemohl si ho nechat. Takže se Ben nastěhoval k babičce ve stejné době jako moje rodina a já mám pocit, že ke mně patří.

Takhle poznáte, že vás má pes rád:

- Když se jí, pokládá vám hlavu do klína.
- V noci se vplíží k vám do postele a položí si hlavu na váš polštář.
- Umístí svou velkou packu na váš hrudník.

Takhle poznáte, že jste si strašně moc zamilovali velkého psa:

- Dáte mu úplně poslední kousek své ovesné sušenky.

- Raději byste si s ním hráli na schovávanou, než s babičkou zdolávali lezeckou stěnu v parku.
- Nevadí vám, že vám slízává slzy z tváře, když se musíte rozloučit.

Takže je tu další jídlo bez psí hlavy v mém klíně.
Dojíme snídani, sklidíme nádobí a vyjdeme ven

na přední verandu, abychom pořídili fotodokumentaci prvního dne.

„Řekněte *výr*,“ vyzve nás máma. Je profesionální fotografka, takže je to s ní někdy na dlouho, než pořídí ten správný snímek.

Terezka po chvíli ztratí trpělivost a rozhodne se zaujmout novou pózu s roztaženýma rukama i nohama.

„Au!“ vykřiknu, protože mi u toho šlápne na nohu.

Sehnu se, abych si utáhla tkaničky na svých zelených teniskách.

Jelikož je náš dům tak maličký, mohly jsme si přivést jenom dva páry bot – kromě zimních. Vybrala jsem si sandály a tenisky s tkaničkami. Boty bez tkaniček by sice byly praktičtější, ale na těchhle můžu tkaničky často měnit, a vytvářet tak dojem, že mám tenisek víc. Prozatím mám v zásobě

provázek z pošty, šňůrku z šatů, ze kterých jsem vyrostla, a modrou stužku z narozeninového dárku. Dnes mám navlečené původní žluté tkaničky.

„Poslední, Káto,“ řekne táta mámě. „Přijdeme pozdě.“

„Nechte nás jít samotné,“ poprosí Tereзка.

„Škola odsud není moc daleko.“

„Ale první den jdeme vždycky s vámi,“ namítne máma. „Je to tradice.“

„Pro ostatní děti to není první den. Ani pro učitele,“ řekne Tereзка.

Vím, kam tím míří. Bude trapné stát tam s rodiči místo toho, abychom se snažily hned zapadnout.

„Můžu Tereзku odvést,“ prohlásím. Úkosem se na mě podívá. Myslí si, že nepotřebuje, aby se o ni její velká sestra starala. Ale vidí, že moje slova účinkují.

„A už jsme přihlášené,“ dodám.

„No, v tom případě...“ řekne máma.

„To je nová tradice prvního dne!“ prohlásí táta.

A je to domluveno. Popadneme s Tereзkou své batůžky a společně vyrazíme.

KAPITOLA

2

Tohle je vůbec poprvé, kdy jdeme s Terezkou do školy samy, a já mám pocit, jako by mi narostla křídla. Nebe je modré, říjnový vzduch teplý a ze dvou stran nás obklopují hory, což je jeden z důvodů, proč se máma s tátou chtěli do Happy Trails přestěhovat (to a také fakt, že město je domovem mnoha umělců).

Vidím, že se k nám blíží nějaká slečna, která se vypravila na túru. Má s sebou velkého psa, jenž čenichá kolem, a rychle s ním projde kolem